



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

29. ŘÍJNA 2017

Z obsahu:

Bdělé očekávání

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 11. října 2017
- strana 2 -

Svatý Malachiáš

Libor Rösner
- strana 4 -

Mons. Paglia:

Pro life neznamená
jen odmítání potratů
- strana 5 -

**V Olomouci byli vysvěceni
noví pomocní biskupové**

- strana 6 -

Ke slavnosti Všech svatých

Dr. Guido Rodheudt
- strana 7 -

**Neocenitelný dar
pro trpící v očistci**

Jan Bilewicz
- strana 9 -

**Suma o darech
svatého Josefa (86)**

- strana 12 -

**Blahořečen Titus Zeman,
salesiánský mučedník
nových duchovních
povolání**

- strana 13 -



Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí!

Bdělé očekávání (Lk 12,35–38.40)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

11. října 2017 na náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnes bych se chtěl zaměřit na onen rozměr naděje, který nazýváme *bdělost*. Je to jedno z vůdčích témat Nového zákona. Ježíš káže svým učedníkům: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče.“ (Lk 12,35–36) V této době, následující po Ježíšově zmrtvýchvstání,

v níž se neustále střídají chvíle klidu a úzkosti, si křesťané nikdy neudělali pohodlí. Evangelium jim doporučuje, aby byli jako služebníci, kteří se nikdy neukládají ke spánku, dokud se jejich pán nevrátí domů. Tento svět vyžaduje naši odpovědnost – a my ji na sebe bereme celou a v lásce. Ježíš si přeje, aby se naše bytí vyznačovalo pracovitostí, abychom nikdy nepolevovali v ostražitosti, a mohli tak s vděčností a úžasem přijímat každý no-

vý den, darovaný Bohem. Ježíšovým vykupením jsme *již* byli spaseni, ale nyní *očekáváme*, dokud se plně neprojeví jeho moc a Bůh bude konečně všechno ve všem (1 Kor 15,28). V křesťanově víře neexistuje větší jistota, než tato „schůzka“ – toto setkání s Pánem, až přijde. Až tento den nastane, chceme my, křesťané, být jako oni služebníci, kteří strávili noc s přepásanými bedry a hořícími lampami – je totiž nezbytné připravit se na spásu, která přichází, nachystat se na setkání. Pomysleli jste někdy, jaké bude toto setkání s Ježíšem, až přijde? Bude to objektivní, nesmírná radost, obrovská radost. Je to setkání, v jehož očekávání máme žít!

Pokračování na str. 8

Na konci naší pozemské pouťi, nebo chceme-li, na začátku našeho života po smrti, by měla být radost z toho, co jsme svým životem zde na zemi vybojovali pro život věčný. V těchto dnech a v tomto čísle Světla se opět výrazněji v naší mysli spojují témata smrti a věčné slávy v nebi. Rozjímáme-li o svatých, kteří již prožívají věčnou radost z blaženého patření na Boha, pak se před námi otevírá něco tak nádherného, co ani oko nevidělo...

S ohledem na těžkosti doby a nekompromisní duchovní boj, který jsme nuceni vést na mnoha frontách, však můžeme spatřovat v konečnosti pozemského života a získání nebeské slávy určité vysvobození z útrap, které prožíváme. Nesmíme ale zapomenout, že boj, který zde na zemi vedeme, je ve skutečnosti nezbytnou cestou, jíž kráčíme k onomu radostnému konci, který je předmětem naší víry a cílem pozemského putování. Případná touha vyhnout se tomuto boji je v přímém rozporu se smyslem naší katolické víry, neboť náš pozemský život není ničím jiným než zápasem o návrat do Boží náruče, zápasem o život věčný. A je zřejmé, že ďábel si nenechá ujít sebemenší příležitost, aby nás svedl ze správné cesty a získal naši duši pro sebe. Musíme si být pevně vědomi, že jsme v daru víry dostali od Boha mnoho, a tudíž od nás Bůh vyžaduje více než třeba od těch, komu se milosti víry zatím nedostalo. Zá-

Editorial

vidíme jim snad, že to mají snazší při menší zodpovědnosti? Nikdo nemůže říci, že by se jim žilo lépe a bezstarostněji, i kdyby to tak na první pohled vypadalo. Vždyť vzpomeňme na své vlastní vnitřní boje, touhu po věčném štěstí... – a my se můžeme v nejtěžších okamžicích opřít o víru v Trojediného Boha; a také o příklady Panny Marie a světců, kteří jsou již odměněni za svoji víru, za své přijetí Boha jako svého Pána a Vykupitele. Ještě si stále myslíme, že lidem bez víry se v tomto duchovně a morálně rozervaném světě žije lépe...?

Tak jako jsme my zde na zemi součástí církve bojující a svatí v nebi jsou součástí církve vítězné neboli oslavené, tak existuje ještě mnoho lidských duší, jež patří k církvi očišťující se, a to jsou duše v očišťování. Dějinná zkušenost dosvědčuje, že tyto duše, i když ještě potřebují k dovršení konečného cíle – blaženého patření na Boha v nebi – vytrpět cestu očištnou, přesto už patří také svým způsobem k církvi vítězné a jsou Bohem omilovány tak, že mohou pomáhat lidem zde na zemi. Ovšem, samy potřebují pomoc, aby jim byla ukrácena očištná muka, a to právě pomoc nás, bojujících zde na zemi. Můžeme hovořit o jakési vzájemné pomoci, která však není „obcho-

dem“, jak by se snad mohlo zdát, vždyť jde o vzájemnou lásku k bližnímu, jež pobízí duši k mimořádným skutkům lásky. Samozřejmě, pevným základem této lásky je láska k Bohu. A že toto tajemství činné lásky je obrovské, dokládají i slova sv. Kateřiny Boloňské: „To, co jsem nemohla získat na přimluvu svatých v nebi, jsem často dostala hned poté, co jsem se obrátila na duše v očišťování.“

S očima upřenými na naše bojující předchůdce, kteří se již těší slávě nebe, anebo jsou v jejím útrpném očekávání, pohlédneme na svoji dosavadní pozemskou cestu. A položíme si zásadní otázky, které hýbou také dnešním světem. Uspořádejme si znovu tabulku hodnot – ne však příliš obecně, nýbrž velmi konkrétně – podle toho, jak by měla vypadat naše cesta podle příkladu svatých a jak to po nás chce Bůh. Může se totiž snadno stát, že v zápalu boje „přehodíme výhybku“ a ztratíme, byť jen na chvíli, ze zřetelě skutečnou prioritu, za kterou je třeba bojovat na předním místě. S dozvukem fatimského výročí nám některé priority znějí naprosto jasně. Především však nezapomínejme, že poslední satanův boj je bojem o rodinu...

Kéž i s pomocí Panny Marie, svatých a světic a také duší v očišťování kráčíme v plné zbroji směle do boje, který jsme povinni vést v každém okamžiku života!

Daniel Dehner

Ježíšovi odpůrci jsou neodbytní a vytrvale hledají způsob, jak dokázat sami sobě, že mají navrch nad nepohodlným Divotvůrcem. Jeden ze zákoníků to zkusí potutelnou otázkou, ačkoliv odpověď by měl znát každý pravověrný Izraelita. Dokázal bys na podobné provokační otázky odpovídat se stejnou trpělivostí a rozvahou, jak to činí Pán? Pros jej, aby ti pomohl vytěžít z jeho krátké, ale velmi závažné odpovědi to, co tazatelé uniká právě pro jeho postranní úmysly.

Je tu řeč o opravdové lásce k Bohu proměněné ve skutek. O lásce, která miluje celým srdcem a nezná přitom žádné „ale“, „až na“, „vyjma“. O lásce, která naplňuje celou duši, takže od ní se všechno odvíjí, všechno od ní dostává svůj směr a svůj smysl. Slyšíš tu o lásce, která má opanovat celou mysl, takže se plně ztotožňuje s milovanou bytostí, smýšlí, cítí a jedná jako ona. Jde tu o lásku, která zamilovaného poznamenává tak výrazně, že je ve všem patrná jeho proměna.

Jestliže obdobnou lidskou zamilovanost „na život a na smrt“ neznáš z vlastní zkušenosti, jistě jsi byl někdy alespoň jejím svědkem. Je to velký Otcův dar, že se můžeme zamilovat „až k zbláznění“. Co myslíš, neměl by tímto nejkrásnějším darem být milován především sám Dárcce? Tvůj Bůh a Pán přece nemůže být jen jedním z řady, na kterého také někdy sem tam něco zbude. Právě on je přede všemi a přede vším ten, do koho se můžeš a máš bezmezně a natrvalo zamilovat. On je pro tebe všim a v něm máš skutečně všechno. Nelekej se. To není rezignace na každou jinou lásku, jinou radost a každé jiné dobro. Je to naopak umocnění každého dobra a každé čisté radosti na nekonečno, protože všechno, co je pro tebe skutečně krásné a dobré, je nekončící řada jeho darů, kterými provází svou lásku k tobě a které mají živit tvou lásku k Němu.

Taková bezmezná a vše proměňující láska k Bohu však na rozdíl od „velké lásky“ mezi lidskými bytostmi nikdy není hluchá a slepá. Velká láska mezi člověkem a Bohem neúští do vlastní zahleděnosti, výlučnosti a izolovanosti. Poznání a prožitek, že **Bůh tě miluje jako sebe sama**, tě zcela přetváří a vyvádí z úzkoprsé a sobecké izolovanosti. Bůh totiž stejnou láskou miluje i tvého bližního. Všichni ti,

Dvě podoby lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.

kteřé potkávaš, ať jsou ti milí, nebo protivní, všichni, s nimiž se stýkáš, i ti, které jsi nikdy neviděl a kteří blízko či daleko od tebe strádají bolestí, nouzí, hladem, lidskou zlobou nebo vlastní vinou a opuštěností, ti všichni jsou stejně jako ty předmětem jeho otcovské lásky. Jak bys mohl nemilovat to, co tak nesmírně miluje tvoje Láska? Úplná zamilovanost v Bohu ti teprve dokořán otevírá oči a uši. Uschopňuje tě, abys všechny vnímal jako sám sebe, abys tak, jak jsi citlivý a vnímavý pro své vlastní potřeby, bolesti, nároky a tužby, byl vnímavý i pro potřeby těch ostatních. Abys podobně, jak to dělá tvůj milovaný Otec, prožíval s jeho dětmi jejich bolesti, strádání, nouzi a opuštěnost jako své vlastní. Bezmezná láska k Otcovi tě učí nejen děkovat za všechny jeho dary, ale také pozorně zvažovat, zda si neukrajuješ příliš velký krajíc na úkor těch, kteří nemají co krájet.

Je jich stále nesmírně mnoho. Ani v době hojnosti a blahobytu nepřestávají platit Ježíšova slova: *Chudé máte vždycky mezi sebou.*⁽¹⁾ Ďábel stále obchází a hledá, komu by ublížil.⁽²⁾ A ubližuje zle, jak jen může. Proto musíš také obcházet a hledat, komu bys prokázal lásku, nalil mu do jeho ran oleje a vína a obvázal je.⁽³⁾ Účinná láska k bližním je jediný možný způsob, jak osvědčit lásku k Otcovi. To jen my jsme si tu lásku rozdělili, ale v Božím srdci i v Božích očích je **nedělitelná**. Neboť *kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.*⁽⁴⁾

Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci. Bez nich všechno ostatní, ať je to jakkoliv nápadné a okázalé, je samo o sobě nedostačující, je to vlastně k ničemu. V těchto přikázáních je obsažena sama **podstata křesťanství**. Odtud je třeba vycházet a začínat při všech úvahách o krizi v církvi a o způsobu obnovy: Zákon a Proroci nespočívají na nových strukturách ani na pouhém dialogu, nepomůže tu žádné jiné otevírání se ani přizpůsobování, nebudou-li nejdříve vidi-

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 22,20-26

Toto praví Hospodin: „Nesužij přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neublížujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení – 1 Sol 1,5c-10

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku, třeba v mnohém soužení, s radostí Ducha Svätého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roz-

Dokončení na str. 11

telně a účinně naplňována životem a skutkem tato dvě platná a neměnná přikázání, neboť jen na nich Zákon a Proroci od začátku stojí. Ostatně všechny krize a všechny problémy pramení konec konců z toho, že se právě na tento prazáklad celého Pisma pozapomnělo, nedostatečně dbalo.

Ježíš ti dnes dává praktický a výstižný návod, odkud můžeš ihned zahájit nejúčinnější reformu církve: od svého srdce, od své duše a od své mysli: vyklid' z nich oblíbené harampádie sobeckých bůžků a svou vlastní modlu a pak mu je očištěné dokořán otevři s vroucí prosbou, aby je celé vyplnil **nedělitelnou láskou k sobě i k lidem** tak, aby to zřetelně poznávalo a pociťovalo tvé okolí. Existuje také jedna kratičká modlitba, ve které je obsažen celý Zákon a Proroci:

Ježíši, Maria, miluji Vás, zachraňte duše!

Opakuj ji tak často, jak jen můžeš.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 26,11; ⁽²⁾ srov. 1 Petr 5,8;

⁽³⁾ srov. Lk 10,34; ⁽⁴⁾ 1 Jan 4,20

Svatý Malachiáš

Irský arcibiskup Malachiáš (irsky Maelmhaedhoc O'Morgair) se proslavil svým proroctvím o papežích, nicméně to nebyl důvod, proč byl svatořečen. Tím byl jeho svatý život, který vedl. Život, jež dával za vzor sám sv. Bernard z Clairvaux.

Započal jej v Armaghu v roce 1094, kde jeho otec vyučoval na tamní klášterní škole. Po otcově smrti (roku 1101) vyhledal věhlasného poustevníka a asketu Eimara O'Hagana a stal se jeho žákem. Pod jeho vedením dospěl v roce 1119 až ke kněžskému svěcení. Arcibiskup sv. Cellah (Cellsus) nadaného novokněže učinil svým pomocníkem a navíc ho jmenoval katedrálním kazatelem. Malachiáš však toužil po prohloubení svých teologických znalostí a dva roky poté se odebral do Lesmoru k biskupu Malchusovi. Ten velkou nadějí irského katolictví přivítal s otevřenou náručí a jako výraz uznání svěřil jeho péči prastarému opatství Bangor, zničené po loupeživých nájezdech Dánů.

Už v roce 1123 se stal Malachiáš biskupem v Downu a Connoru. Čekala ho nesmírně perná práce, ježto církevní i svátostný život zde byl téměř v rozkladu. Pustil se do své obdivuhodné pastýřské činnosti s patričním zápalem, velice dbal o navrácení upadlé disciplíny zlenivělého kléru a o dobro věřícího lidu. Odstraňoval zlořády všeho druhu, včetně opětovně bujícího pohanství. Lidé, kteří až dosud žili, jak se jim zlíbilo, se náhle začali proměňovat. Malachiáš je osobně navštěvoval, modlil se s nimi i za ně – kolikrát i celé noci – a s pomocí diecézních kněží je začal pomalu přetvářet.

Při tom všem měl ještě dostatek času na to, aby pomohl k návratu na královský trůn zbožnému Cormacovi z Munsteru, je muž trůn po právu náležel. Ten se mu odvděčil poté, co diecézi Connor napadl ulsterský král. Malachiáš musel uprchnout, aby si zachránil holý život, a útočiště našel právě u Cormaca v Munsteru. Na jeho pozemcích v Ibracu pak založil klášter.

Když v roce 1129 zemřel irský primas sv. Cellah, měl se jeho nástupcem stát podle přání zemřelého, jakož i irského episkopátu právě Malachiáš. Všichni doufali, že tak jako změnil své dvě diecéze, změni i celou zemi. Vzpíral se, volbu přijal až poté, co mu Bůh zjevil, že je to

jeho svatá vůle. Jenže Cellahovi příbuzní vnímali arcibiskupský stolec jako rodovou doménu, vždyť na něm po dvě staletí trůnili výhradně muži jejich rodu, a dosadili na něj jednoho ze svého středu – jistého Mořice. Za dané politické a mocenské situace na ostrově nebylo možné s celou záležitostí pohnout, a to ani po Mořicově smrti, jež nastala dva roky poté, neboť příbuzní ho nahradili jiným usurpátorem – Nigellem.

Faktickou hlavou (byť neoficiální) irské církve byl ovšem Malachiáš, biskup Downu a Connoru. Oficiálně se jí stal v roce 1134, kdy byl Nigellus se svou klikou svržen. Malachiáš hned začal zavádět tolik potřebné reformy jak ve správní oblasti, tak v té pastorační. A „Zelený ostrov“, ještě doteď spíše uvádající, se opět zazelenal, jelikož se do něj vpravila nová životodárná míza.

Malachiáš navrátil kléru disciplínu, vykořenil pověry, povzbuzoval lid k přistupování ke svátostem. A opět procházel – tentokrát už jako primas – pěšky celou



Sv. Malachiáš

zemí, znovu přicházel jako pravý pastýř ke svým ovčím se živým zájmem o ně, plný lásky a pokoje. Už jen jeho osobní příklad znamenal hodně a těm, co to mysleli s vírou aspoň trochu vážně, to nedalo a začali se měnit k lepšímu. Církevní život v Irsku nabral novou sílu, takže Malachiáš se mohl v roce 1139 vrátit zpět do Connoru, jak si vymínil při dosednutí na arcibiskupský stolec v Armaghu. Málem se však toho okamžiku nedožil – zhrzení Cellahovi příbuzní se jej pokusili zavraždit, avšak v osudný den jim v tom zabránila strašlivá bouře, která div že nepřipravila o život je samotné. Ráno po neuskutečněném atentátu se k Malachiášovi dostavil jeho strůjce – jako kajicník prosící o odpuštění, čehož symbolem byl Evangeliář sv. Patrika, který předtím patřil Cellahovi a který on uzmul. Malachiáš s velkou radostí smír s kajícím lotrem uzavřel. Bůh se svého věrného zastával i jinak – když jej veřejně tupil jeden z irských šlechticů, záhy nato pokryla jeho ústa ošklivá výrážka a začal mu uhnívat jazyk. Zemřel pak v krutých bolestech.

Ani bohatou diecézi Connor si nepodřel Malachiáš dlouho. Jmenoval pro ni nového biskupa a sám se spokojil s malou a chudou diecézí Down. V očích všech ovšem nepřestával být nejpřednějším mužem místní církve. Krátce nato (roku 1139) jej irští biskupové vyslali do Říma, aby na papeži vyprosil dvě pallia – jedno pro Cashel, druhé pro Armagh. Cestoval přes Francii a zastavil se i v Clairvaux, kde několik dní pobyl ve společnosti sv. Bernarda. Vzniklo mezi nimi velice hluboké přátelství a pevné pouto, oba muži se velice uznávali. Svátý Bernard o Malachiášovi hovořil jako o biskupu-prorokovi a opravdu si ho nadmíru vážil. Dokladem toho budiž epizoda ze života blahoslaveného papeže Evžena III. Když se tento bývalý cisterciácký mnich ptal sv. Bernarda na radu, jak si má počínat, aby byl dobrým papežem, opáčil mu sv. Bernard lakonicky, že si má vzít za příklad biskupa z Downu Malachiáše.

Atmosféra Clairvaux Malachiáše tak zasáhla, že dokonce nahlas uvažoval, že upustí od návratu domů a zůstane v jeho zdech natrvalo. Papež Inocenc II. mu to však zakázal a s titulem papežského legáta pro Irsko ho vyslal do jeho domoviny. Malachiášovi to ale nedalo a v Clair-

Mons. Paglia: *Pro life* neznamená jen odmítání potratů

vaux se aspoň zastavil na zpáteční cestě. Zanechal zde čtyři své druhy s tím, že se mají stát cisterciáky, poznat do hloubky ducha řádu a poté založit cisterciácký klášter i v Irsku. Později opravdu povstal první klášter bílých mnichů v Mellifontu, brzy jej následovaly další.

Ani po návratu Malachiáš nezahálel. Neusnul na vavřínech, které naň kladli věřící i kněží, kteří jej už tehdy, ještě za jeho života, začali ctít jako světce. Vůbec nezpyšněl, s pýchou se vypořádal už z mlada, ostatně už jako chlapec se se svými hlubokými prožitky vzešlymi z dotyků Božích skrýval pokorně v ústraní. Byl na sebe přísný odjakživa, chvála po něm jen sklouzávala, nenašla místo v jeho nitru tam, kde sídlila horoucí láska ke Kristu a zřikání se sebe sama.

Irům, potěšeným jeho návratem, se však nelze divit. Vrátil se přece ke svým dětem dobrý otec, který předtím už tolikrát prokázal, jak jsou mu drazí. Vrátil se dokonce s papežským pověřením, které vnímali jako potvrzení svého přesvědčení o Malachiášově výjimečnosti. Tu dokládaly i zázraky, jichž se „dopouštěl“. Na prosbu skotského krále Davida připlul do Skotska, aby uzdravil jeho syna Jindřicha, v Irsku vzkřísil ženu, která zemřela nezaopatřena, a dokonce ji uzdravil. Jindy zase napomínal zatvrzelého smilníka, aby se napravil, a varoval ho před nenadálým špatným koncem. Dotyčný však setrval v hříchu. Jeho další smilstvo bylo jeho posledním...

Čerstvě jmenovaný papežský legát usiloval nejen o nápravu jednotlivých údů, ale i celého těla irské církve. Svolal několik synod, na nichž uvedl do života velmi důležité reformy vycházející z cisterciáckého ducha. Opět osobně přicházel i k obyčejným lidem, znovu jeho příklad lásky, pokory a dobroty neodolatelně působil na lidi, takže obroda křesťanství v Irsku pokračovala i nadále.

Malachiáš v sobě taktéž živil velkou starost o duše zemřelých, dokonce si vždy přál zemřít v den jejich památky, tj. 2. listopadu. Měl s nimi i osobní zkušenost – když zemřela jeho sestra, která mu za života vyčítala přílišnou starost o chudé a věci církve vůbec, zapomínal za ni sloužit gregoriánské mše, jak si umínil (tj. 30 mší svatých sloužených za zemřelého po 30 dní bezprostředně za sebou jdoucích – název „gregoriánské“ je podle sv. Řehoře Veliké-

„*Být »pro life« neznamená pouze chránit život nenarozených dětí, nýbrž zasazovat se za život stále, všude a za každých okolností – tedy také mezi migranty, nemocnými lidmi a odsouzenými na smrt,*“ prohlásil předseda Papežské akademie Pro život arcibiskup Vincenzo Paglia, když v tiskovém středisku Svatého stolce (2. 10.) seznámoval s činností své instituce.

„*Život nelze považovat za pouhou abstraktní obecninu, protože život se konkretizuje v lidech, v jejich různém věku, který se vyvíjí od počátku do konce, a také v síle různých vazeb, které jsou toho důsledkem, tudíž také v mezigeneračních vztazích.*“

Akademie nedávno prošla obnovou v rámci reformy římské kurie a po schválení nového statutu do ní papež František jmenoval 45 nových akademiků ze 37 zemí, tentokrát již na pětileté období, a nikoli k doživotnímu členství. Dalších 87 členů Akademie Pro život s ní bude spolupracovat korespondenčně. Ke generační změně přispělo rovněž jmenování třinácti mladých badatelů, dodal italský arcibiskup.

„*Být Akademií Pro život tedy znamená zájem o celé rozpětí lidské existence, o problematiku kvality života, o vazby mezi integrální a humánní ekologií. To vše si vyžádalo nové nasměrování Papežské akademie Pro život, pro niž se stane ustavující listinou zahajovací promluva papeže Františka při prvním kongresu, který se bude konat 5. října. [již se konal – pozn. red.] Akade-*

mie není primárně pastoračním orgánem Svatého stolce, nýbrž sestává z vědců. Naše kongresy se tedy vyznačují vědeckým rozměrem, který se obohacuje o přítomnost vědců různého vymezení, nyní jmenovaných do členských řad. Rámcem nicméně zůstává prvořadé postavení člověka, chápaného v jeho všestrannosti.“

První čtyřdenní shromáždění obnoveného úřadu bylo zaměřeno na „Doprovázení života v technologické éře a z něj vyplývající novou odpovědnost“.

„*Otevírají se před námi velmi křehké hranice. Poprvé v historii totiž lidé mohou zničit zemi nukleárními zbraněmi a způsobit ekologickou zkázu planety. Poprvé v dějinách mohou také v šilenství všemohoucnosti zohavit, anebo dokonce vytvořit nový lidský život.*“

Kromě zmíněného kongresu se vatikánská Akademie Pro život připravuje na sympozium o konci života a asistované sebevraždě na konci listopadu, v únoru pojedná o paliativní léčbě a na jaře zorganizuje spolu s moskevským pravoslavným patriarchátem sérii seminářů o genomu, vztahu mysli a svědomí, robotice a generativitě, uzavřel arcibiskup Paglia. Jak dodal, Papežská akademie Pro život spustila nové webové stránky (www.academyforlife.va/content/pav/it.html) a je přítomna na sociálních sítích.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
3. 10. 2017 (Redakčně upraveno)

ho, u něhož má tato praxe původ). Jedné noci se mu zjevila celá pohublá ve dveřích kostela. Malachiášovi došlo, že její duše touží po pokrmu, a ihned za ni odsloužil Nejsvětější oběť. Mrtvá sestra se mu pak ukázala na kostelním prahu ve smutečném oděvu, avšak nesměla vejít dovnitř. Po další mši svaté se mu zjevila již uvnitř a v částečně bílém šatu, leč nepřibližovala se k oltáři. Až po dalších mších sloužených za její duši a po četných Malachiášových modlitbách se mu ukázala celá v bílém a s radostným výrazem v obličejí...

Když se v roce 1148 dozvěděl, že nově zvolený papež Evžen III. pobývá ve Francii, vydal se tam, jednak aby mu složil hold, jednak aby s ním probral otázky ohledně svých diecézí. V době připlutí do Francie

byl však Svatý otec již na zpáteční cestě do Říma. Malachiáš opět nemohl jinak a navštívil ještě jednou milovanou Clairvaux, kde však ke konci října těžce onemocněl a 2. listopadu – podle tradice v náručí sv. Bernarda – skončil. Při pohřbu, během něhož bylo jeho tělo uloženo do mariánské kaple, byl uzdraven chlapec s paralyzovaným ramenem poté, co se dotkl rakve zemřelého. Papež Klement III. jej v roce 1190 prohlásil za svatého.

Pro širší veřejnost je tento irský velikán znám díky tzv. Malachiášovu prorocství. Jde o spis *Prophetia de summis pontificibus*, v němž předpověděl a obrazně popsal všechny budoucí papeže. Posledním má být podle tohoto prorocství „Petrus Romanus“ – „Petr Říman“ a během jeho pontifikátu má být zničen Řím.

V Olomouci byli vysvěceni noví pomocní biskupové

Před dvěma tisíci věřících, kteří zaplnili olomouckou katedrálu sv. Václava i část náměstí před ní, udělil 14. října arcibiskup Jan Graubner biskupské svěcení Mons. Antonínu Baslerovi a Mons. Josefu Nuzíkovi. Pomocnými biskupy olomoucké arcidiecéze je jmenoval papež František v červenci tohoto roku.

Svěcení se mj. zúčastnili kardinál Dominik Duka, apoštolský nuncius Giuseppe Leanza či někdejší sekretář sv. Jana Pavla II. kardinál Stanisław Dziwisz. Obřad vedl jako hlavní světitel olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Spolusvětiteli byli brněnský biskup Josef Cíkrle a olomoucký emeritní biskup Josef Hrdlička.

Ve své homilii popřál arcibiskup Graubner novým biskupům odvahu hlásat pravdu o Kristu a také milosti nutné k uskutečnění Boží vůle

v náročném poslání biskupa, který „zůstává člověkem mezi lidmi, křesťanem mezi křesťany, ale je také postaven do čela, aby vedl, učil a dával dobrý příklad“. A uzavřel: „Plná účast na Kristově kněžství znamená též větší účast na jeho kříži. Vyvýšené postavení přitahuje kritiku i rány, ale dává také možnost vidět krásné Boží dílo v mnoha srdcích. Největší radostí biskupa je však sám Pán. Proto radost z Hospodina ať je vždy vaší silou!“



Vedle radosti z dvojnásobného biskupského svěcení zmínil olomoucký arcibiskup také to, že letos byl v olomoucké katedrále vysvěcen jen jeden nový kněz. „Kněžská povolání jsou dary, které je třeba vyprosit. Musíme také podpořit zdravé rodiny a mít dost dětí, aby měl Bůh koho volat,“ řekl a poděkoval všem, kdo se obětují pro rodiny a děti.

Biskupské znaky a hesla nových biskupů

Mons. Antonín Basler se rozhodl pro heslo „Skrze Něho, s Ním a v NĚm“. „Vyjadřuje můj životní postoj, ke kterému jsem po 33 letech kněžské služby dozrál a v němž bych chtěl růst i nadále – dělat vše s Kristem a pro něj,“ vysvětlil.



Mons. Josef Nuzík za klíčová slova pro svou biskupskou službu zvolil „Hlásat radostnou zvěst“. „V tomto hesle se spojuje můj vnitřní postoj s vnějšími okolnostmi: smutných a složitých zpráv je přespříliš, evangelium je ale radostnou zprávou pro člověka všech dob,“ uvedl.

Výklad biskupského znaku Mons. Antonína Baslera

„Andělská křídla a plamenný meč symbolizující archanděla Michaela znamenají pro mne především 18 let kněž-

ského života a služby pod jeho ochrannými křídly v chrámu jemu zasvěceném.

Ona dvě křídla však ve mně také evokují hlubokou myšlenku svatého Jana Pavla II.: »Víra a rozum jsou dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k Bohu.« Z toho plyne, že jedno křídlo, ať to či ono, nestačí; víra a rozum se musí korigovat navzájem.

Meč je dobrou výzbrojí v boji proti Zlému, ale také symbolem Božího Slova, které »proniká až na rozhraní duše a ducha... a rozsuzuje touhy a myšlenky srdce« (Ž 4,12).

Modrá barva štítu pak symbolizuje Pannu Marii, která počala a porodila Božího Syna, tak jako modrá obloha do sebe pojme i samo Slunce.

Hvězda nad archandělem Michaelem je rovněž symbolem Panny Marie, která jako Hvězda mořská pomáhá člověku orientovat se v bouřích a temnotách života ke správnému cíli, vydat se správným směrem – k Bohu.

A konečně v knize Zjevení je biskup nazýván andělem církevní obce; to proto, že jako anděl má být stále zaměřen na Boha, a přece stále ve službě lidem.“

Biskupský znak Mons. Josefa Nuzíka

Popis: V modrém štítě stříbrno-červeně šachované trojvrší, ze kterého vyrůstá stříbrná poloviční lilie na zlatém stonku s listy, provázená dvěma vyrůs-

tajícími zlatými odkloněnými klasy. Za štítem je latinský kříž. Pod štítem je páska s biskupovým heslem: HLÁSAT RADOSTNOU ZVĚST, resp. EVANGELIUM NUNTIARE. Vše je převyšeno biskupským kloboukem.



Symbolika: Modrá barva štítu a stříbrno-červeně šachování jsou převzaty ze zemského znaku Moravy, trojvrší odkazuje na rodnou farnost Strání ležící v hornatém pohraničí. Přirozená lilie je atributem sv. Josefa, biskupova osobního patrona, a klasy symbolizují jeho původ ze zemědělské rodiny. Klasy jsou současně parafrází biskupova hesla na podobství o rozsévání z evangelia sv. Lukáše (Lk 8,4–18).

Podle www.cirkev.cz

Ke slavnosti Všech svatých

O svátku Všech svatých se kazatelé snaží obvykle dokazovat, že svatí nebyli zvláštními lidmi, žádnými svatými na sloupu, žádnými nasládlými bytostmi ze sádry, dřeva nebo kamene, nýbrž „dělníci se silnými rukama“, silné typy, statečné ženy a hrdinové všedního dne – protože vzniká určitá bázeň před vynikajícími lidmi. Tato bázeň není neoprávněná, neboť výjimečnost odnímá svatým jejich konkrétní život, odkazuje je do oblasti zvláštního bytí, které je tolik vzdálené a zdá se být nedostupné, takže se vůbec nemusíme snažit o to, abychom je napodobovali.

Ovšemže jsou svatí zvláštním způsobem vynikající. Jsou to lidé, jejichž způsob života byl takový, že těžkosti tohoto světa, své doby, ponechávali za sebou a – v určitém smyslu – byli povýšeni nade všechny, co jim překáželo, aby přišli k Bohu.

Proč tedy neudělat opačný pokus a místo dokazování, že svatí nebyli žádnými vyvýšenými „svatými na sloupu“, ukážeme, že byli lidmi, jako jsi ty a já, a *stali se* svatými proto, že šli jinou cestou. Že být svatým znamená být osvobozen od sebe sama, ode všeho pozemského. Svatí měli svoji hlavu a své srdce v nebi. A proto mohli být také na zemi tak dobří, jak je k tomu povolával Kristus.

Představíme tedy tři příklady „vyvýšených“, na nichž je možné vidět, co to znamená odpoutat se od tohoto světa a jeho zákonů a dosáhnout v lehkosti hluboké víry úrovně svatosti, a že je to stejně krásné, jako se vyšplhat na zelený a vzdušný kopec na okraji dusného velkoměsta.

Prvním je státník. Druhý nejdůležitější muž ve své zemi a ve své době, úspěšný právník, skvělý řečník, ovládající všechny důležité úřady a přítel králův. Jakou lepší kariéru by mohl očekávat? Kromě toho byl spisovatel a humanista. V soukromí šťastně ženatý a milovaný otec rodiny. Muž plný humoru, ale také zbožný muž, jemuž nebylo zatěžko i jako druhému nejdůležitějšímu člověku ve státě, aby každé ráno ministroval při mši svaté ve svém farním kostele.

A potom – náhle – došlo k rozhodnutí: Král po něm požadoval, aby odpřisáhl něco, co se protivilo jeho víře a jeho svě-

domí. Věděl, co bude následovat, když se nepřizpůsobí a rozhodne se jinak. Nejen konec jeho kariéry a ztráta všech úřadů a sociální sestup jeho rodiny, ale dokonce i jeho fyzická poprava jako velezrádce. Tak byl anglický lord-kancléř Tomáš More sťat v Toweru v Londýně ve věku 57 let dne 6. července 1535, protože nesouhlasil s protiprávním rozvodem a novým sňatkem krále Jindřicha VIII. a s jeho cestou odloučení od římské církve. Jeho víra mu dala sílu, aby se uvolnil z těch svazků, které ukládají lidé a které oddělují od Boha. Vstoupil do zástupu svatých jako patron těch, kteří stojí před rozhodnutím svědomí, když se od nich požaduje velká oběť. Jak aktuální je jeho život a smrt také ještě dnes, dokazují mnohé diskuse o rodině.

Tím druhým je mladý člověk. Nežil sice v naší době, ale jakoby v naší době, obklopen všemožnými smyslovými dráždidly. V 16. století bylo těžké, aby jako mladý muž žil život, který by se líbil Bohu. Zvláště v jeho postavení: jako šlechtické páže na dvoře knížete Medicejského v Brescii. Všichni jeho přátelé – ba dokonce jeho otec, markrabě z Castiglione – ho povzbuzovali, aby žil tak jako všichni a hověl všem pudům, které má mladý muž.



Sv. Alžběta od Nejsvětější Trojice

Alois z Gonzagy řekl: Ne! Vzpomněl si na slova svatého Pavla, podle nichž je tělo člověka chrámem Ducha Svatého a je stvořeno pro něho a ne pro uspokojování žádostivosti. Vyhybal se rozkoším své doby. V 17 letech se vzdal svého dědictví, opustil svět svých přátel a vstoupil v Římě do nově založeného jezuitského řádu. Tam intenzivně pečoval o nemocné morem ve městě, až se sám nakazil a zemřel jako triadvacetiletý.

Jeden mladistvý svědek víry, který ukazuje, že může být mužnější žít cudně, než být otrokem svých pudů. Tak se Alois vymanil z diktátu své doby. Kdyby se vyměnily jeho šaty za dnešní oblečení, jeho život a zápas by velmi dobře zapadal do dnešních dnů!

Třetí je mladá hudebnice. Jako pianistka stála dcera jednoho důstojníka před slavnou kariérou: Už ve věku 13 let dostala na konzervatoři v Bourges první cenu za svoji virtuózní hru. Proti vůli své matky se rozhodla v 21 letech opustit kariéru umělkyně a nastoupit život v chudobě a poslušnosti jako řádová sestra v Karmelu v Dijonu. Dne 11. ledna 1903 tam složila první sliby.

Silná ve víře, ale brzy tělesně oslabená svojí nevyléčitelnou nemocí, prožila Alžběta svých málo zbývajících let v klášteře. Po několik měsíců trvajícím smrtelném zápase zemřela 9. listopadu 1906 ve stáří 23 let se slovy: „Teď jdu ke světlu, k lásce, k životu.“ Mnoho nevykonala, ale žila správně – osvobozena ode vši strnulé vázanosti na to, co pomíjí: tělesná krása, výkon, zdraví, sláva. Papež Jan Pavel II. blahořečil Alžbětu Catezovou jako „Alžbětu od Nejsvětější Trojice“ v roce 1984.⁽¹⁾

Je to žena zvláštního druhu. Je to svěřice, která nevykonala sice na pohled nic heroického, ale přesto ji smíme nazývat „svatou“, protože její láska byla tak velká, že překonala všechno, co měla v srdci a v hlavě, co jí bránilo k vzestupu k Bohu. V tom spočívalo tajemství jejího života.

Státník, mladík a mladá umělkyně – měli na startu stejné šance jako my. A ukázali nám, co se může podařit, když je dostatečně velká láska k Bohu. Slavnost Všech svatých je vhodnější než kterýkoliv jiný den, abychom se zamysleli,

kteřá kariéra je nám milejší. Jestli svatě jenom obdivujeme a jinak je odsouváme do hranic jejich neobyčejných životních příběhů, nebo jsou pro nás příklady, které můžeme následovat, když chceme. Když to chceme, budou nám každopádně pomáhat svoji přítomností, abychom byli jako oni: abychom byli vzdáleni ode všeho, co nás spoutává, abychom našli štěstí u Boha. Budou nám pomáhat obracet pohled do budoucnosti, tam, kde má být pro nás naše vlast, místo klidu a štěstí, místo uspokojení všech otázek, které nás trápí. Budou nám pomáhat chápat, že nám jsou svým životem blízko. Nejenom ve vyprávění o jejich životě, nýbrž také svoji přítomností.

Oni jsou tady teď takovým způsobem jako za doby svého pozemského života. Jsou teď našimi přímluvci a průvodci, protože - Bohu díky! - byli za své pozemské existence tak vzdáleni od pozemských cest, že našli cestu do nebe, do věčné přítomnosti Boží. V tom spočívá záruka, že církev je nadčasová a překračuje prosto-

ry: Tady i na onom světě je tato církev stejná. Současně je to záruka, že naše budoucnost není jen v myšlenkách pozůstalých, až zemřeme, jak to často s oblibou vyjadřují smuteční řečníci, nýbrž že smíme očekávat skutečnou osobní a radostnou budoucnost v nebi, pokud máme odvahu k vyššímu bytí, tak jako ji měli svatí. Odvrácení od špatných vazeb k pozemským věcem osvobozuje a vítězí nad časností ve věčnosti!

Toto je myšlenka, která hluboce spojuje slavnost Všech svatých a vzpomínku na všechny věrné zemřelé. Protože tak, jak svatí jsou už teď ve světle, tak mohou také zemřelí očekávat toto světlo na místě očišťování. A můžeme jim pomoci přejít ze tmy do světla, když se za ně budeme modlit, slavit mši svatou, získávat odpustky. Pro křesťana, který žil bohabojně, nemusí být žádný prominentní hrob, utopený v květech a dobrých přáních. Ten se může těšit z nové vlasti u Boha a nejenom v hlavách těch, které opustil a kteří jsou sami pomíjející.

Slavnost Všech svatých v nás posiluje naději, že Bůh na nás myslí. To je naše štěstí. Všichni svatí nám dávají naději, že můžeme pomoci našim zemřelým na cestě do věčné vlasti. Smrt není žádná kapitulace života. Je to zrození k novému životu. Není bez bolesti a strachu - jako každý porod. Na konci je radost z toho, co bylo vybojováno odvrácením se od toho, co je jako pečeť na našich krocích do budoucnosti. Pohled na svatě pomáhá v obrácené perspektivě nejenom k tomu, abychom objevili, že oni byli jako ty a já. Pomáhá především k tomu, abychom se rozhýbali, abychom se stali takovými, jako jsou oni!

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 22/2014 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V loňském roce, 16. října, byla papežem Františkem svatořečena. [pozn. red.]

Bdělé očekávání - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Křesťan nemá vlohly k nudě - pokud vůbec k něčemu, tak spíše k trpělivosti. Ví, že také v jednotvárnosti stále stejně mijejících dnů se skrývá tajemství milosti. Jsou lidé, ze kterých se vytrvalostí jejich lásky stávají jakési studny zavlažující poušť. Nic se neděje nadarmo a žádná situace, do které se křesťan noří, nedokáže beze zbytku vzdorovat lásce. Žádná noc není tak dlouhá, aby vyhladila vzpomínku na radost svítání. A čím temnější noc, tím bližší úsvit. Jestliže setrváme v jednotě s Ježíšem, chlad těžkých chvil nás nechromí - a i kdyby celý svět kázal proti naději a líčil budoucnost v černých mračnech, křesťan ví, že v téže budoucnosti nastane Ježíšův příchod. Kdy se to stane, nikdo neví a nikdo nezná onu hodinu, ale už myšlenka, že na konci našeho příběhu stojí milosrdný Ježíš, postučuje, abychom měli naději a neproklínali život. Všechno bude spaseno. Všechno. Budeme trpět, přijdou chvíle vyvolávající hněv a pobouření, ale blaživá a mocná vzpomínka na Krista vyžene pokusem myslet si, že tento život je omyl.

Poté, co jsme poznali Ježíše, nelze jinak, než zkoumat dějiny v důvěře a naději. Jako by Ježíš byl dům a my z nitra tohoto domu pohlíželi na okolní svět. Neuzavírejme se proto do sebe, nestýskejme si melancholicky po zlatých minulých časech, nýbrž hleďme stále kupředu do budoucnosti, která není pouze dílem našich rukou, ale především trvalou starostí Boží prozřetelnosti. Vše, co je matné, jednoho dne zazáří.

Pomysleme na to, že Bůh nikdy nepopírá sám sebe a nikdy neklame. Nezamýšlí s námi cosi mlhavého, nýbrž má přesně vymezený plán spásy: „On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.“ (1 Tim 2,4) Nepoddávejme se tedy pesimisticky běhu událostí, jako by snad dějiny byly vlak, který se vymkl ovládnání. Rezignovanost není křesťanskou ctností. Stejně jako není křesťanské pokrčít rameny či sklonit hlavu před zdánlivě nevyhnutelným osudem.

Kdo do světa vnáší naději, nikdy se jen tak nepoddává. Ježíš nás nabádá, abychom Ho nečekali s rukama v klíně: „Bla-

hoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí.“ (Lk 12,37) Koneckonců neexistuje tvůrce pokoje, který by neohrozil svůj osobní klid tím, že na sebe bere problémy druhých lidí. V opačném případě nebuduje pokoj, ale pěstuje svou lenost a pohodlí. Křesťan totiž riskuje a má odvahu riskovat, aby přinášel dobro, které nám Ježíš daroval jako poklad.

Každý den svého života proto opakujme zvolání, které první učedníci vyjadřovali ve své rodné aramejštině slovy *Marana tha* a které najdeme v předposledním biblickém verši: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20) Je to refrén veškeré křesťanské existence - v našem světě nepotřebujeme nic jiného než Kristovo pohlazení. Jaká milost, jestliže v modlitbě v těžkých dnech tohoto života zaslechneme jeho hlas, který odpovídá a ujišťuje: „Hle, přijdu brzo!“ (Zj 22,7)

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Neocenitelný dar pro trpící v očistci

Smrt není konec lidského života. Ti, kteří – jak říkáme – „zemřeli“, ve skutečnosti žijí. Odešli pouze do jiného světa. Smrt těla je konec jedné etapy života. Umírá tělo, nesmrtelná duše žije dál.

Jakost nepozemského života záleží na jakosti života na zemi: kolik v něm bylo dobra a kolik zla, kolik Dobrého a Zlého. Ve chvíli smrti přichází čas žní. Někteří se v onom nepozemském životě těší nevyhovitelnému štěstí, jiní zažívají bolest očišťování se z důsledků svých hříchů, a my na zemi jim můžeme přijít s pomocí. Ještě jiní nepopsatelně trpí a jsou mimo dosah působení kohokoliv, dokonce i Boha, který dal člověku svobodu a jeho svobodný výběr respektuje, i kdyby jeho důsledky byly tragické.

Sestra Faustyna píše ve svém *Deníčku*: „Když v noci kolem jedné hodiny zemřela sestra Dominika, přišla za mnou a dala mi poznat, že zemřela. Vroucně jsem se za ni pomodlila. Ráno mi sestry řekly, že už nežije, odpověděla jsem, že vím, neboť za mnou byla. Sestra infirmářka⁽¹⁾ mě prosila, abych jí pomohla obléci; ve chvíli, kdy jsem zůstala s ní, mi Pán dal poznat, že ještě trpí v očistci. Zdvojnásobila jsem své modlitby za ni, avšak přes horlivost, s níž se vždy za naše zemřelé sestry modlím, jsem se ve dnech zmýlila a namísto abych obětovala modlitby po tři dny, jak řehole přikazuje, jsem omylem obětovala dva dny, čtvrtý den mi dala poznat, že jí ještě dlužím modlitby a že je potřebuje. Ihned jsem vzbudila úmysl obětování celého dne za ni, a nejen tohoto dne, ale více, jak mi nadiktovala blízká láska.“ (*Deníček*, 1382)

Existuje mnoho zpráv o návratech z „onoho světa“. „Zemřeli“ se ukazují nejenom svatým, ale i nábožensky vlažným, a dokonce i lidem, kteří nevěřili v posmrtný život. (Teď už věří.) Zemřelí přicházejí ke svým blízkým nebo ke zcela neznámým. Někdy se zdají být spojeni s nějakým místem. Ťukají na dveře nebo se náhle objevují i přes zamčené dveře. Někdy jsou vidět zřetelně jako zaživa, jindy se ukazují v podobě zamlžené a nejasné. Jedni působí spokojeným a šťastným dojmem, jiní trpí. Jedni mlčí, jiní prosí o modlitbu nebo o mši svatou. Ti, co nevěří, se ptají: „A co my víme o posmrtném životě? Už se někdo odtud vrátil?“

Ovšem, vrátilo se jich mnoho.

Kristus nás skrze svou církev učí, že když člověk umírá v přátelství s Bohem a dal zadostiučinění za hříchy, které měl to neštěstí spáchat v době pozemské pouti, ve chvíli smrti přechází do věčného života s Bohem. Boží slovo říká: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co nevešlo do srdce člověka, Bůh připravil pro ty, kdo ho milují.“ (1 Kor 2,9) Jestliže člověk umírá smířený s Bohem, ale bez dostatečného zadostiučinění za spáchané hříchy, ve chvíli smrti, po soudu, přichází do očistce, aby tam – užijeme biblického příkladu – splatil všechno do posledního haléře. Je spasen a v budoucnu, poté co si odpyká hříchy, půjde do nebe. Svátý Řehoř z Nyssy napsal: „Duch, který opustil tělo, se nemůže stát účastníkem božského života, dokud očišťující oheň neodstraní skvrny, které k němu přilnuly.“ – „A pokání uložené knězem při zpovědi?“ zeptá se někdo. Je často symbolické a představuje spíše vybidnutí k odpykávání podle vlastního uvážení.

Je ještě, žel Bohu, třetí možnost: Někdo, kdo přestupuje Boží přikázání a umírá v těžkých hříších bez toho, že by jich litoval, zůstává z vlastního rozhodnutí oddělen od Boha, zdroje lásky, pravdy a krásy, na celou věčnost. Tak jak je nepředstavitelné nebeské štěstí, tak nepředstavitelné je utrpení pekla.

Očistec

Někteří svatí (blahoslavená Kateřina Emmerichová, svatá Kateřina z Janova, svatá Brigita Švédská, blahoslavený Stanisław Papczyński⁽²⁾ a další) obdrželi milost vidění očistce. Sestru Faustynu tam vzal její strážný anděl. Takto popisuje onu událost: „V té době jsem se Pána Ježíše zeptala, za koho se ještě mám modlit. Ježíš mi odpověděl, že příští noc mi dá poznat, za koho se mám modlit. Uviděla jsem anděla strážce, který mi řekl, abych šla za ním. Za chvíli jsem se ocitla na zšeřelém místě, naplněném ohněm a v něm bylo mnoho trpících duší. Tyto

duše se velice vroucně modlí, ale pro ně samé to nemá žádný účinek, jim můžeme pomoci jen my. Plameny, které je pálily, mě nezasahovaly. Můj anděl strážce se mi nevzdaloval ani na chvíli. A zeptala jsem se těch duší, čím trpí nejvíce. A odpověděly mi shodně, že nejvíce trpí touhou po Bohu. Viděla jsem Matku Boží, jak navštěvuje duše v očistci. Duše říká jí Marii »Hvězda mořská«. Přináší jim úlevu. Chtěla jsem s nimi více pohovořit, ale můj anděl strážce mi dal znamení k odchodu. Vyšli jsme za dveře toho vězení trpících. [Uslyšela jsem vnitřní hlas], který řekl: Mé milosrdenství to nechce, ale spravedlnost nařizuje. Od té chvíle se důvěrněji stýkám s trpícími dušemi.“ (*Deníček*, 20)

Jak moc trpí duše v očistci? Svátý Augustin se domníval, že jeden den muky v očistci je možno srovnat s tisíci dny utrpení na zemi. A zase jindy si přál: „Přijďte na pomoc těm nemohoucím duším, jejichž trápení je nesrovnatelně větší než všechno, co je možné vytrpět v tomto životě.“ Podobně svátý Anselm tvrdil, že nejmenší trest v očistci je mnohem citelnější než největší utrpení na zemi. A jak dlouho trvá očistec? K tomuto tématu se oficiálně učitelský úřad církve nevyslovuje, ale například velký teolog a světec Robert Bellarmin napsal: „Je jisté, že utrpení očistce mohou trvat deset i dvacet let, a já sám se osměluji tvrdit, že i sto, i tisíc let.“

Pravda o společenství svatých nám připomíná, že my, žijící (ještě) na zemi, jsme schopni pomáhat svým bližním trpícím v očistci. Je v našich možnostech zmírňovat a zkracovat jejich utrpení nebo je úplně vysvobodit z očistce. Oni si sami už pomoci nemohou. Ve chvíli tělesné smrti končí neodvolatelně čas určený k nápravě života a k zadostiučinění za hříchy. V té souvislosti nás neudiví slova blahoslaveného Stanisława Papczyńskiego a podobně mnoha jiných svatých: „K nejvyšší podobě lásky patří přimlouvání se u Boha za osvobození duší nacházejících se v plamenech očistce (...). Je

prostě bezbožný a bez srdce ten, koho jejich muka nezajímají a nepřinášejí pomoc trpícím, ačkoliv by to mohl udělat.“

Jak pomáhat?

Jak můžeme pomáhat duším v očistci? Největší pomocí je mše svatá na úmysl zemřelé osoby, čili oběť samotného Krista. Také je pro ně pomocí naše obětování utrpení, odříkání, nepřijemností, protivensství, třeba malých, která Bohu přinášíme za duše. Podobně naše dobré skutky, modlitbu, půst, almužnu. Sestra Faustyna obětovala za sestru Dominiku „celý den“, tzn. všechny svoje modlitby, práce, útrapy, všechno dobro toho dne učiněné.

Velkou pomocí pro duše jsou odpustky. Dělí se na částečné a plnomocné. Získání prvních zmírní nebo zkrátí muka očistce. Získání plnomocného odpustku někoho úplně vysvobodí z očistce. Jaký to je pro něho poklad! Muka jsou skončena! Počátek dokonale šťastného života, bez konce! Pán Ježíš řekl sestře Faustyně: „Všechny tyto duše velmi miluji, splácíjí dluh mé spravedlnosti. Je ve tvé moci přinést jim ulehčení. Vezmi z pokladnice mé církve všechny odpustky a obětuj je za ně... Kdybys znala jejich muka, neustále bys za ně obětovala duchovní almužnu a splácela mé spravedlnosti jejich dluhy.“ (*Deníček*, 1226)

Odpustky

Pán Ježíš dal Petrovi moc, která se nazývá „moci klíčů“: „Tobě dám klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude na nebesích svázané, a cokoli rozvážeš na zemi, bude na nebesích rozvázané.“ (Mt 16,19) Plnomocné odpustky znamenají odpuštění všech očistcových soužení. Církev „moci klíčů“ bere z pokladnice Kristových zásluh i zásluh svatých a toto duchovní dobro dává jako zadostiučinění za hříchy někým na zemi plně neodpykané. Papež určuje, jakým způsobem může každý věřící otevřít tu pokladnici a z ní čerpat. Zde je pro nás to nejdůležitější z této instrukce:

1. K získání plnomocného odpustku je zapotřebí vykonat určitý zbožný úkon. Naproti tomu, jak se často usuzuje, plnomocný

odpuštěk můžeme získat nejenom po několik dní v roce, ale i každý den v roce. Ke čtyřem zbožným praktikám, které můžeme vykonat každého dne, se poji odpustek. Jsou to půlhodinová adorace Nejsvětější svátosti, půlhodinová četba Písma svatého, modlitba jedné části – čili pěti desátků svatého růžence (má to být v kostele nebo v kapli, nebo ve společenství, pokud se modlíme mimo kostel), modlitba křížové cesty. Musíme vykonat jeden ze zmíněných úkonů.

2. Podmínkou k získání plnomocného odpustku je svatá zpověď a přijetí svatého přijímání. Po jedné zpovědi je možné získat několik odpustků.

3. Dále je možné se pomodlit libovolnou modlitbu na úmysl papeže (nemusíme úmysl znát). Stačí např. *Otče náš a Zdrávas, Maria*.

4. Kromě toho se vyžaduje nemít žádnou zálibu v hříchu, ani v lehkém.

Pokud některá z těchto dispozic chybí, věřící získá odpustek, nebude však plnomocný, jenom částečný. Žel, jsme navyklí na různé hříchy, např. na promarnění času, pomlouvání, vydávání peněz za hlouposti apod. Víme, které hříchy při zpovědi stále nebo často vyznáváme. Právě to může znamenat, že jsme k nim připoutáni. S každým hříchem, a obzvlášť s těžkým, jsme povinni vést rozhodnou válku. Starejme se tedy o úplné odpustky, nečekejme do doby, kdy dosáhneme dokonalosti. Boj se slabostmi svědčí o naší dobré vůli, což Bůh vezme zcela určitě na vědomí. Kdyby nám někdo chtěl dát deset tisíc za drobnou práci, a dal by nakonec devět nebo osm tisíc, poněvadž bychom nebyli dokonale připraveni, bylo by i tak z čeho se těšit a za co děkovat.



Existují ještě další možnosti, jak získávat plnomocné odpustky; týkají se však jenom určitých dnů v průběhu roku. Chtěl bych věnovat pozornost nejjednoduššímu a vždycky dostupnému způsobu jejich získávání.

Zde je praktický příklad toho, co bylo nyní řečeno. Někdo chodí denně na mši svatou. Každý den chce získat plnomocný odpustek, aby nezanedbal velké dobro, které má na dosah ruky. Přichází tedy do kostela o trochu dřív, aby se svatý růženec pomodlil společně s ostatními, a přidají modlitbu na úmysl Svatého otce. Během mše svaté přistoupí ke svatému přijímání (po zpovědi, je-li potřeba). A nakonec se cestou domů může pomodlit *Otče náš* a *Zdrávas, Maria*. To je vše, co je zapotřebí udělat. (Uvědomme si, že za duše je možné obětovat i samotnou cestu do kostela a obtíže s tím spojené; někdy prší, jindy je zima a bylo by příjemnější zůstat doma. Lze obětovat svaté přijímání i celou účast na mši svaté, která je nejdůležitější modlitbou.) V mnoha kostelech se modlí růženec, ve čtvrtek se adoruje Nejsvětější svátost, v pátek bývají křížové cesty. To všechno jsou projevy zbožnosti, které se pojí s plnomocnými odpustky.

Někdo, kdo chodí na mši svatou jenom v neděli, by mohl postupovat způsobem dříve uvedeným, to znamená modlit se růženec a požadované modlitby a přijmout svaté přijímání. Nebo si může vybrat jinou možnost, například půlhodinu doma rozjímat o textech liturgického čtení na každý den – a tím se také připravovat na mši svatou. Půlhodinová četba Písma svatého je spojena s plnomocným odpustkem. Nebo ještě jinak:

Ráno na mši svaté přijmout svaté přijímání a pomodlit se na úmysl Svatého otce a večer se s rodinou pomodlit růženec.

Nedá se zapomenout na úmysl získat odpustek a obětovat ho za nějakou konkrétní osobu: třeba za zemřelého příbuzného či souseda apod., nebo také více všeobecněji, např. za zemřelé z rodiny, za zemřelé přátele, za duše, na které nejbližší nepamatují, za oběti probíhajících válek či všeobecně za duše v očistci. Nejlepší je udělat to prostřednictvím Matky Boží. Ona ví, komu

je naše pomoc potřebná nejvíc: „Toužím získat plnomocný odpustek a skrze Tvoje ruce, Matko Boží, ho obětují Bohu za duše v očistci. Prosím, aby Tebou vybraná duše byla díky tomu odpustku uvolněna z očistce.“

„Moji svatí“

Pamatujme nakonec ještě na jednu důležitou věc. Když pomáháme duším v očistci, získáváme si přátele v nebi. Ti, vysvobození díky našemu úsilí, přebývají u Boha. Svatí nezapomínají na svoje dobrodince. Budeme v nich mít mocné přímluvce. Svatý Otec Pio řekl: „Musíme se modlit za duše v očistci. Je neuvěřitelné, co ony mohou udělat pro naše duchovní dobro, z vděčnosti těm na zemi, kteří na ně v modlitbě pamatují.“ Svatý Jan Maria Vianney potvrzuje: „Ó kdybyste věděli (...), jaké milosti můžeme na jejich přímluvu získat, nebyly by tak velice opuštěné.“ Také svatá Kateřina Boloňská častokrát opakovala: „To, co jsem nemohla získat na přímluvu svatých v nebi, jsem často hned dostala poté, co jsem se obrátila na duše v očistci.“

Odkud se bere skutečnost, že se ti, co pobývají v očistci, mohou přimlouvati? Odtud, že když jim pomáháme, navazujeme s nimi osobní vztahy. Těto konkrétní osobě jsem pomohl v situaci pro ni nezvykle obtížné. Dostal jsem ji z velikého trápení. Pomysleme na to, jak velice jsme vděčni těm, kteří nám pomohli, i když jsme hříšní a slabí. Svatí už nejsou ani hříšní, ani slabí, a jejich vděčnost je absolutní,

jako je dokonalé všechno v nebi. Se svatým Antonínem, svatým Stanislavem nebo svatým Josefem mám úplně jiné vztahy. Copak jsem pro ně udělal dobrého? Očekávám, že něco dostanu. Jsem jedním z velkého počtu prosících. Avšak „svým svatým“, ačkoliv je neznám jménem (jednou je uvidím a poznám), jsem dal něco důležitého. Nestálo mě to vlastně ani zas tak velkou námahu, ale pro ně to mělo neocenitelnou hodnotu. Nejprve jsem pomohl já, a teď zas prosím, poněvadž jsem v nouzi. Nepochybně se v té záležitosti budou u Boha usilovně přimlouvati.

Bůh stvořil věci viditelné i neviditelné. Vybízí nás, abychom očima srdce „hleděli na věci neviditelné“ (srov. 2 Kor 4,18) a o čem říká, že existuje. Když to tak budeme dělat, povšimneme si lidí, kteří pomoc dramaticky potřebují a jsou někdy opuštěni i svými nejbližšími, hledícími pouze na to, co je viditelné očím těla. „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7) – takové přislíbení nám dává sám Ježíš Kristus. Buďme milosrdní k duším. Dělejme pro ně, co bychom chtěli, aby udělaly pro nás, až my sami odejdeme z tohoto světa. Kdosi hezky řekl: „Jako kámen hozený vzhůru spadne na zem, tak také naše modlitby se vrátí k nám.“

Z Miłujcie się! 4/2015 přeložila -vv-

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili ošetřovatelka. [pozn. red.]

⁽²⁾ Svatořečen 5. června 2016. [pozn. red.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

nesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

Evangelium - Mt 22,34-40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých, a zeptal se:

„Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“

Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání.

Druhé je podobné: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

ROZŠÍŘENÍ ODPUSTKOVÉHO ČASU - PLATNÉ TAKÉ V ROCE 2017

**Žádost kardinála Duky
Apoštolské penitenciarii
Prot. N. 79/12/I**

Nejdůstojnější otče,

Dominik kard. Duka, OP, arcibiskup pražský a předseda České biskupské konference, v synovské účtě a náležité poslušnosti pokorně se obrací na Tvou Svatost rovněž ve jménu svých spolubratří českých a moravských biskupů, kteří se shromáždili na podzimním zasedání v r. 2011, jakož i jménem všeho kléru a všech věřících, kteří jsou svěřeni do jejich péče. V pokoře tedy prosí, aby se v hranicích jejich národní působnosti zbožná návštěva hřbitovů, spojená s plnomocnými odpustky pro duše v očistci, pro větší dobro věřících, mohla uskutečnit každý rok již od 25. října, přičemž zůstává v platnosti vše, co je uvedeno v Předpisech o povolování odpustků č. 29, § 1, 1.

* * *

ODPOVĚĎ APOŠTOLSKÉ PENITENCIÁRIE DNE 8. ŘÍJNA 2012

Apoštolská penitenciarie, z moci, která jí byla Nejvyšším veleknězem zvláště udělena, ochotně laskavě vyhověla předložené prosbě, pro větší dobro věřících, kteří ze závažného důvodu nebudou moci navštívit hřbitov ve dnech uvedených ve výše zmíněných Předpisech o povolování odpustků.

Toto bude platit po dobu sedmi let. Tomuto rozhodnutí ať se nikdo nestává na odpor.

Z pověření Jeho Eminence

CHRISTOPHORUS NYKIEL

Regent

Ioannes Maria Gervais

Ad. a Stud.

Suma o darech svatého Josefa (86)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola I:

Dary času úmrtí svatého Josefa (První část)

O čase Josefova úmrtí shledáváme u katolických učitelů tři názory.

Jedni tvrdí, že zemřel před Kristovým kázáním, kdy péče o Matku Boží přešla na samotného Krista. Tak Ubertin z Casale z františkánského řádu⁽¹⁾ praví: „Snad také svatý Josef zemřel před Kristovým křtem, neboť od té doby vidíme o něm v evangeliu jen tu zmínku, že vyčítali Ježíšovi, že je syn tesařův.“⁽²⁾ Tolik Ubertin.

Jiní říkají, že Josef zesnul v době kázání Spasitele, který byl spolu se zástupem učedníků přítomen, když Josef naposledy vydechl.

Další pak tvrdili, že Josef byl v době smrti Spasitele mrtvý, ale že se již předtím odloučil od Panny Marie. Tak Mistr školních dějin,⁽³⁾ když hovoří o proměně vody ve víno učiněné v Káni Galilejské, píše: „Není zde jmenován Josef, nýbrž jeho manželka. Kvůli tomu, a protože ani poté nečteme v evangeliu o Josefovi, říkají někteří, že Josef byl už mrtvý a že Panna Maria přešla do péče svého Syna. Nebyl-li v této době ještě mrtvý, je jisté, že byl mrtvý v době umučení Páně, neboť tehdy byla jeho manželka svěřena jinému.“ Tolik Petr.

Další verze třetího názoru se nachází v kapitole *Si enim* 27, otázce 2:⁽⁴⁾ „Kdyby Josef poznal Marii a měl ji za manželku, jak by ji Pán jako tu, jež postrádá lidské útěchy a nemá zcela nikoho, mohl svěřit svému učedníkovi a přikázat mu, aby si

ji vzal k sobě?“⁽⁵⁾ A Glosa dodává: „Je to argument pro to, že se Panna Maria ještě za Josefova života od něho odloučila.“

Avšak tento názor je proti Petru Comestorovi, který říkal, že Josef byl v době Pánova umučení již mrtvý. Uvádí ale důvod, pro který Pán již předtím odloučil Pannu Marii od Josefa.⁽⁶⁾ Já však souhlasím se svatým Jeronýmem a pokládám za pravdivé to, co tvrdí ve svém spise proti Helvidiovi,⁽⁷⁾ že totiž Kristus visící na kříži svěřil svou Matku svému učedníkovi Janovi jako vdovu. Tedy Josef byl v té době již mrtvý. Totéž tvrdí učitelé jasněho poznání, kteří hluboce báдали o skutečích nejsvětějšího Josefa. K nim také patří kancléř Jan Gerson,⁽⁸⁾ jenž je autorem hrdinské písně o Josefovi. Totéž tvrdili i východní učitelé, kteří mají Josefovu starou historii. Vždyť tento názor se shoduje se zdravým rozumem a odpovídá způsobu vyjadřování svatého evangelia i zbožným mravům.⁽⁹⁾

Doporučuje jej rozum, neboť je-li manželství ze své povahy nerozlučitelné, není rozumné, aby tak dokonalé manželství mezi smrtelníky bylo rozloučeno, byť na základě Boží autority.

Toto manželství je dále obrazem snoubeneckého vztahu mezi Kristem a církví, která je s ním spojena na základě věčné smlouvy.

Mimo to láska nikdy nepřestává⁽¹⁰⁾, a trvá-li tato láska, nepřestává ani její pouť. Avšak mezi svatou pannou a svatým Josefem byla dokonalá láska. Proto tato láska nebyla nikdy zničena a následně ani jejich manželství, a to ani zásahem nějaké autority, ani z nějaké potřeby.

Toto manželství se rovněž skvělo veškerou dokonalostí, jak bylo výše dokázáno. Avšak ke stálému manželství náleží stálé spolužití a to, že nedochází k dlouhému odloučení. Je tudíž ve shodě se zdravým rozumem, že Josef, který žil tak obdivuhodným způsobem, nebyl nikdy odloučen od svaté Panny.

Jestliže pak pozorujeme způsob vyjadřování svatého evangelia, můžeme vidět, že tvrdí totéž. Do knihy sčítání lidu podle císařského nařízení byl zaznamenán Josef se svou ženou Marií v pozeňnaném stavu.⁽¹¹⁾ Není rozumné – ba se zdát být bezbožným – říci, že Josef dal svaté Panně rozlukový list, jak to nařizoval Mojžíšův zákon, protože k tomu neměl žádný důvod: leda že by Josef chtěl lhát, ale to je něco, co spravedlivý nedělá. Způsob vyjadřování posvátného evangelia tedy potvrzuje, že Josef a Maria byli stálými manželi.

Mimoto Josef obřezal Krista jako svého syna, se svou ženou Marií ho představil v chrámu a před zraky všech ho vychovával, takže Kristus byl veřejně pokládán za jeho syna. Proto, kdyby Josef za svého života zanechal společenství a spolužití s Marií, byly by zde vážné důvody k tomu, aby byl obviněn z opovržlivosti či nestálosti, nebo dokonce z bezbožnosti. Avšak Josef byl vpravdě nejvyšší pokorný, stálý a zbožný. Viz a pečlivě kontempluj tato slova z 2. kapitoly Lukášova evangelia (v. 51): „A poslouchal je.“ Jsou to poslední slova evangelia o svatém Josefovi a každý bystrý a rozumně uvažující katolík chápe, že vyhláší Mariinu a Josefovu nerozlučitelnost.

To, že Josef za svého života nebyl nikdy odloučen od nejsvětější Panny, odpovídá dále tomu, jak obvykle jedná Boží



Programové tipy TV LUX od 30. 10. do 5. 11. 2017

• Pondelok 30.10. o 17:30 hod.: Doma je doma (Desať rokov Cenacola na Slovensku)

Komunita Cenacola je na Slovensku už desať rokov. Za ten čas pomohla mnohým mladým ovládnúť svoju závislosť a opäť sa zaradiť do života. Svoju skúsenosť porozprávajú jej členovia, ktorí komunitou prešli a stále pomáhajú jej fungovaniu. Moderuje Jana Trávníčková.

• Utorok 31.10. o 21:45 hod.: Dovedenia v nebi, priatelia (dokument)

Akademický maliar Ladislav Záborský spomína na časy vo väzení... presvietené Božou silou duchovnej a umeleckej inšpirácie.

• Streda 1.11. o 20:30 hod.: Fundamenty (Sociálna spravodlivosť)

Nad článkami Katechizmu Katolíckej cirkvi č. 1928 (spravodlivosť) a č. 1906 (solidarita) sa zamýšľa moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia Mária Spišiaková a o. Marek Krošlák.

• Štvrtok 2.11. o 15:15 hod.: Svätá omša

Priamy prenos v deň Spomienky na všetkých verných zosnulých. Svätý otec navštívi americký vojenský cintorín v Nettune, pobrežnom meste na juhu od

viac informácií na www.tvlux.sk

Ríma. Pri spiatocnej ceste sa zastaví pri pamätníku Fosse Ardeatine v Ríme, aby sa pomodlil za obeť masakru z 24. marca 1944. Nacistické okupačné jednotky tam vtedy popravili 335 talianskych civilov a vojakov ako odvetu za partizánsky atentát z predchádzajúceho dňa.

• Piatok 3.11. o 20:30 hod.: Effeta (Mt 23, 1 – 12)

Nad úryvkom z evangelia podľa Matúša (Mt 23, 1-12) „Len jeden je váš Otec, ten nebeský. Len jediný je váš Učiteľ, Kristus“, ktoré sa číta v 31. nedelju obdobia Cez rok, cyklus A, sa zamýšľame s Markom Vaňušom SVD. Moderuje Eva Petrovičová.

• Sobota 4.11. o 20:30 hod.: Abrahám 2/2 (film)

Film rozpráva o živote starozákonného patriarchu Abraháma a je tematicky spätý nielen so zrodom židovského náboženstva, ale aj s postupným zjednocovaním a formovaním palestínskych kmeňov v jeden národ izraelský.

• Nedeľa 5.11. o 21:00 hod.: Medzi nebom a zemou

Publicistika Mariána Gavendu s hosťami o rôznych témach.

Blahořečen Titus Zeman, salesiánský mučedník nových duchovních povolání

Na prostranství před kostelem Svaté rodiny v bratislavské Petržalce se 30. září dopoledne dvacet pět tisíc věřících účastnilo beatifikační liturgie salesiánského řeholníka, mučedníka P. Tita Zemana, SDB (1915–1969). Svatého otce Františka při ní zastoupil prefekt Kongregace pro svatořečení kardinál Angelo Amato, SDB, který svého spolubratra přiblížil takto:

„Narodil se ve Vajnorech poblíž Bratislavy 4. ledna roku 1915; byl prvorozeným z deseti dětí. Do salesiánského noviciátu nastoupil navzdory mnoha obtížím už v šestnácti letech, v osmnácti složil věčné sliby a o dva roky později přijal v Turíně kněžské svěcení. Po studiu chemie a přírodních věd vyučoval v různých salesiánských institutech na Slovensku. Když v Československu nastoupila komunistická moc, přispěl k záchraně mnoha salesiánských duchovních povolání. Tajně převáděl seminariсты do Itálie, aby tam mohli být vysvěceni, ale zachránil také pronásledované diecézní kněze. V dubnu 1951 byl při vykonstruovaném procesu obviněn ze špionáže a velezrady – původní nejvyšší trest mu byl

změněn na 25 let nejtvrdšího vězení v Bratislavě, Leopoldově, Ilavě, Mírově, Valdicích a Jáchymově. Stal se z něj „mukl“ – muž určený k likvidaci. V Jáchymově pracoval na obávané Věži smrti, kde vězni ručně zpracovávali vysoce radioaktivní uranovou rudu. Po třinácti letech věznění, těžkého mučení a ponižování byl podmíněčně propuštěn na svobodu, ale ani tehdy neustal policejní dohled. Zemřel 8. ledna 1969 a roku 1991 byla po rehabilitačním procesu prohlášena jeho plná nevinnost.“

Otázka Rádia Vatikán: Co můžete říci o salesiánských mučednících všeobecně?

„Jedná se tu o jedno často zanedbávané, ale podstatné hledisko v náročném výchovném apoštolátu. Don Bosco často opakoval, že když salesián v práci pro duše přinese nejvyšší oběť, pro kongregaci je to velké a slavné vítězství. Tento významný vychovatel mládeže nemluvil jenom o onom vyčerpávajícím každodenním mučednictví, které s sebou přináší pastorační láska k mladým, nýbrž měl na mysli také krutou smrt. »Kdyby Pán ve své prozřetelnosti stanovil, že někteří z nás podstoupí mučednictví, mělo by nás to snad dě-

sit?« říkával. Toto proroctví Dona Boska se v dějinách několikrát naplnilo. Mučednická svatost se v salesiánské kongregaci zabydlela, protože dnes už čítá více než sto mučedníků. V říjnu roku 2000 byli svatořečeni Mons. Alois Versiglia a P. Kalixt Caravario, kteří působili jako misionáři v Číně a stali se obětí chaosu po komunistickém převratu ve třicátých letech. O rok dříve (1999) jsme slavili beatifikaci P. Josefa Kowalského a pěti mladých lidí ze salesiánské oratoře v polské Poznani, mučedníků nacismu. Před šestnácti lety (2001) byli blahořečeni P. Josef Calasanz a 31 druhů, kteří zemřeli při komunistickém pronásledování církve ve Španělsku. Rovněž ve třicátých letech byli zabiti z téže nenávisti k víře španělský salesián P. Jindřich Saiz Aparicio a dalších 62 mučedníků salesiánské rodiny, kteří byli blahořečeni v roce 2007. V nedávné době (2013) se v Budapešti konala beatifikace salesiánského řeholního bratra (koadjutora) Štefana (Istvána) Šándora, který je rovněž mučedníkem komunistické diktatury.“

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 30. 9. 2017

láska. Boží láska totiž působí, abychom chtěli nejvyšší dokonalá díla, postupovali v nich vpřed a dokonali je. Avšak manželství Josefa a svaté Panny bylo dílem Boží lásky: proto se skvělo dokonalým počátkem, středem i koncem. Bylo tudíž nerozlučitelné.

Mimo to díla Boží lásky, jež se týkají vtělení Božího Syna, zářila veškerým vzorem ctnosti, a to jak nám, kteří je známe, tak i těm, již je nechápou. Avšak řečené manželství bylo prvním dílem obklopujícím vtělení Božího Syna. Proto nemělo mít poskvrnu odloučení.

Navíc uskutečňování díla Boží lásky je ve shodě s obecným zákonem, jenž řídí toto dílo. Avšak toto je první zákon manželství, ustanoveného Boží láskou: nerozlučitelnost za života obou manželů. Jak praví 2. kapitola knihy Geneze (v. 24): „Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě.“ Toto manželství nebylo tedy nikdy rozloučeno.

Petr z Palude⁽¹²⁾ proto ve svém komentáři k 4. knize Sentencí, 4. distinkci, otázce 2, článku 2 praví: „Poněvadž nerozlučitelnost je manželským dobrem a oni nebyli až do smrti rozloučeni, jsme přesvědčeni, že Josef byl mrtvý,

když (Panna Maria) byla svěřena jinému.“ Tolik Petr.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- (1) Františkánský teolog Ubertain z Casale (1259–1330) vynikal úctou k sv. Josefovi a psal o něm ve svých dílech. [pozn. překl.]
- (2) Srov. Mt 13,55. [pozn. překl.]
- (3) Jedná se o Petra Comestora (cca 1100–1178), autora díla *Historia Scholastica* (*Školní dějiny*). Toto dílo, které ve své době i v následujících stoletích patřilo k základním učebnicovým textům, obsahuje biblické dějiny. [pozn. překl.]
- (4) Je tedy obsažen v Gratiánově dekretu, tj. ve sbírce předpisů kanonického práva od mnicha a profesora boloňské univerzity Gratiana, vydané před rokem 1140. Tento dekret se dělí na kapitoly, označené podle jejich prvních slov, a otázky. [pozn. překl.]
- (5) Mluví se zde o poznání v biblickém jazyce, tedy o sexuálním soužití, a o manželství na základě tohoto soužití. To v případě Panny Marie a sv. Josefa nepřichází v úvahu. Gratiánův dekret se tedy domnívá, že

v době Kristovy smrti na kříži byl sv. Josef od Panny Marie odloučen, a proto ji Kristus svěřil sv. Janovi (srov. Jan 19,27). [pozn. překl.]

- (6) Viz slova Petra Comestora neboli Mistra školních dějin citovaná výše. [pozn. překl.]
- (7) Sv. Jeroným ve svém spise *Adversum Helvidium*, napsaném v roce 383, obhajuje a vyzdvihuje panenství Panny Marie. [pozn. překl.]
- (8) Jean Charlier de Gerson (1363–1429), významný teolog a kancléř pařížské univerzity, byl velkým ctitelem sv. Josefa a psal o něm ve svých dílech. [pozn. překl.]
- (9) Petr Comestor i Gratiánův dekret se shodují v tom, že připouštějí, že z Boží vůle došlo k rozloučení Josefova a Mariina manželství. Rozcházejí se však v tom, že Petr Comestor říká, že v době Kristovy smrti na kříži byl sv. Josef již mrtvý, zatímco Gratiánův dekret se domnívá, že mrtvý nebyl a vidí v odloučení sv. Josefa od Panny Marie důvod toho, proč umírající Kristus nespěšil Pannu Marii sv. Josefovi, nýbrž sv. Janovi. I. Isolani zcela rezolutně odmítá, že by mělo dojít k jakémukoliv rozloučení manželství sv. Josefa a Panny Marie, a tuto svou pozici podkládá následujícími devíti důvody. [pozn. překl.]
- (10) Srov. 1 Kor 13,8. [pozn. překl.]
- (11) Srov. Lk 2,1–5. [pozn. překl.]
- (12) Petr z Palude (cca 1275–1342), francouzský dominikánský teolog a latinský patriarcha Jeruzaléma. Mezi jeho díla náleží komentář ke čtyřem knihám Sentencí od Petra Lombardského, z něhož pochází i následující citace. [pozn. překl.]

Pondělí 30. 10. 2017

6:05 Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý
7:05 Klapka s ... (76. díl): QQ klubem Ostrava
8:20 Stíny nad Libavou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška
9:40 Missio magazin: Říjen 2017 **10:40** Nágáland – Domorodci a víra **11:15** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **11:20** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Terra Santa news: 25. 10. 2017 **13:25** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka **16:10** V souvislostech (201. díl) **16:35** Devítka na Mohelnickém dostavníku 2012 **17:00** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **16:45** U VÁS aneb Festivalové kukátko (19. díl) **17:50** Nadšení pro dům **18:30** Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. **18:40** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:50** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **19:20** P. Ignác Stuchlý **19:30** Terra Santa news: 1. 11. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (29. díl): Marie Rottrová – zpěvačka **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Gabriel Peter Hunčaga, OP – Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku [P] **23:25** Music4mation **23:50** Živě s biskupem: biskup Pavel Konzbul **0:50** O létajícím farářii **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 31. 10. 2017

6:05 V souvislostech (201. díl) **6:30** Exit 316 (19. díl): Modlitba **6:50** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Česká věda **9:35** Noční univerzita: P. Karel Satoria – Křestní spiritalita **10:50** Vatican magazine (930. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **11:20** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Muzikanti, hrajte **12:50** Dům ze skla? (16. díl): Daniel Raus **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Outdoor Films s P. Dariuszem Sputem a Martinem Kráčalíkem (64. díl) **16:10** Ars Vaticana **16:25** Noemova pošta: Říjen 2017 **18:00** Noeland (7. díl) **18:25** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:30** Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. **18:40** Hermie – obyčejná housenka **19:15** Více než diaspora **19:30** Zpravodajské Noeviny (903. díl): 31. 10. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazin (128. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Terra Santa news: 25. 10. 2017 **22:40** U VÁS aneb Festivalové kukátko (19. díl) **23:40** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **0:05** Zpravodajské Noeviny (903. díl): 31. 10. 2017 **0:25** Skryté poklady: Olga **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 11. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (903. díl): 31. 10. 2017 **6:25** Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka **8:00** Vatican magazine (930. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:30** Rumunsko – Unitate **8:45** Ars Vaticana **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 1. díl **10:05** U VÁS aneb Festivalové kukátko (19. díl) **11:05** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **11:15** Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Mše svatá z kaple Telepace: Slavnost Všech svatých [L] **13:10** Česká věda **13:30** ARTBITR – Kulturní magazin (46. díl) **13:40** Víra do kapsy **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Přešel jsem hranici **15:35** Exit 316 (19. díl): Modlitba

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:00 Zpravodajské Noeviny (903. díl): 31. 10. 2017 **16:20** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **16:45** U VÁS aneb Festivalové kukátko (19. díl) **17:50** Nadšení pro dům **18:30** Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. **18:40** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:50** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **19:20** P. Ignác Stuchlý **19:30** Terra Santa news: 1. 11. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (29. díl): Marie Rottrová – zpěvačka **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Gabriel Peter Hunčaga, OP – Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku [P] **23:25** Music4mation **23:50** Živě s biskupem: biskup Pavel Konzbul **0:50** O létajícím farářii **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 11. 2017

6:05 Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrte metamorfozy **7:10** Magazin festivalu outdoorových filmů 2017 (1. díl): Zahájení festivalu **7:30** Světlo ve stínu **8:00** Muzikanti, hrajte **8:35** Terra Santa news: 1. 11. 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Noemova pošta: Říjen 2017 **10:50** Slovanský Velehrad **11:10** Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. **11:20** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Dubí u Teplic **13:20** Stíny nad Libavou **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Pomoc, která se točí **15:10** Mše svatá z Amerického hřbitova v Nettuno [L] **16:30** Zpravodajské Noeviny (903. díl): 31. 10. 2017 **16:50** Modlitba u památného místa Ardeatinské jeskyně: Řím [L] **17:35** Řeckokatolický magazin (128. díl) **18:00** Hermie – obyčejná housenka **18:35** Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. **18:45** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:50** Ars Vaticana [P] **19:05** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (904. díl): 2. 11. 2017 [P] **20:00** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (904. díl): 2. 11. 2017 **0:30** Exit 316 (19. díl): Modlitba **0:50** Vatican magazine (930. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 11. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (904. díl): 2. 11. 2017 **6:25** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **6:50** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **7:20** Noční univerzita: P. Gabriel Peter Hunčaga, OP – Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku **8:40** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Rok vína **9:45** Víra do kapsy **10:00** Léta letí k andělům (34. díl): Miloslav Vlk – kardinál **10:25** Mše svatá z Baziliky sv. Petra za zesnulé kardinály a biskupy [L] **11:50** ARTBITR – Kulturní magazin (46. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Cesta k andělům (84. díl): Jan Royt – prorektor Univerzity Karlovy a ikonograf a historik umění **12:55** Ars Vaticana **13:05** Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini **13:40** Devítka na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Magazin festivalu outdoorových filmů 2017 (1. díl): Zahájení festivalu **14:50** Cvrlíkání

(55. díl): Plyš **16:00** Zpravodajské Noeviny (904. díl): 2. 11. 2017 **16:20** Mosambik – Cipriano **16:55** Buon giorno s Františkem **18:00** ARTBITR – Kulturní magazin (46. díl) **18:10** Soňa **18:25** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:30** Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. **18:45** Missio magazin: Říjen 2017 **20:00** Kulatý stůl: VŘSR a její stopy dnes [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí **22:30** Výpravy do divočiny: Za pandami a koalami **23:30** Arménie – Víra hory přenáší **0:05** Zámek Židlochovice – zahrada času **0:35** Stíny nad Libavou **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 11. 2017

6:05 Adopce srdce **6:40** Skryté poklady: Roman **7:15** Klapka s ... (101. díl): Alenu Krejčovou **8:40** Noeland (7. díl) **9:05** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **9:10** Hermie – obyčejná housenka **9:50** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **10:15** Exit 316 (19. díl): Modlitba **10:35** Music4mation **11:00** Buon giorno s Františkem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **12:50** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí **13:20** Pod lampou **15:25** Vatican magazine (930. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:00** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem **17:25** P. Antonín Šuránek **17:35** Terra Santa news: 1. 11. 2017 **18:00** Vychutnej si víru: Pocta papeži Benediktu XVI. [P] **18:30** Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. **18:45** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:55** Muzikanti, hrajte **19:30** V souvislostech (202. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 2. díl [P] **20:40** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Léto **2017** **21:00** Mezi pražci (62. díl): Listopad 2017 [P] **21:45** V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník **22:00** Post Scriptum **22:10** Lednický park vypravuje **22:40** Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka **0:20** Devítka na Mohelnickém dostavníku 2012 **0:40** Řeckokatolický magazin (128. díl) **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 11. 2017

6:15 Ars Vaticana **6:25** Bol som mimo: Štefan Esztergályos **7:30** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **8:20** Na pomezí ticha a tmy **9:10** Magazin festivalu outdoorových filmů 2017 (1. díl): Zahájení festivalu **9:35** Řeckokatolický magazin (128. díl) **9:50** Večeře u Slováka: 31. neděle v mezidobí **10:20** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem **11:45** ARTBITR – Kulturní magazin (46. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (202. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 2. díl **14:10** Muzikanti, hrajte **14:40** Noční univerzita: P. Gabriel Peter Hunčaga, OP – Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku **16:00** Svatohubertská mše svatá: Neratov [L] **17:35** Řád svatého Huberta **17:55** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlynem [P] **18:00** Noeland (8. díl) **18:20** Hermie a lhářka Flo [P] **18:45** Magazin festivalu outdoorových filmů 2017 (2. díl): Kategorie Sportovní a extrémní film [P] **19:05** Music4mation **19:25** Exit 316 (20. díl): Rodiče [P] **20:00** Ostrava Youth Orchestra – G. Rossini: Svatováclavský hudební festival 2017 [P] **21:25** V souvislostech (202. díl) **21:50** Buon giorno s Františkem **22:55** Angola: Vstaň a choď, Angola **23:35** Ars Vaticana **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 29. 10. – 30. neděle

v mezidobí

1. čt.: Ex 22,20-26

Ž 18(17),2-3a.3bc-4.47+51ab

Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má sílo!*)

2. čt.: 1 Sol 1,5c-10

Ev.: Mt 22,34-40

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)

2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ev.: Mt 16,13-19

(nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

Pondělí 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řím 8,12-17

Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21

Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy.*)

Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga

1. čt.: Řím 8,18-25

Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6

Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)

Ev.: Lk 13,18-21

Středa 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-3

Ev.: Mt 5,1-12a

Čtvrtek 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46

Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18

Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řím 5,5-11

Ev.: Mt 5,1-12a

(nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/2)

Pátek 3. 11. – nezávazná památka sv. Martina de Porres

1. čt.: Řím 9,1-5

Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Lk 14,1-6

Sobota 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Řím 11,1-2a.11-12.25-29

Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18

Odp.: 14a (*Nezavrhne Hospodin svůj národ.*)

Ev.: Lk 14,1.7-11

V den 99. výročí stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, 3. listopadu 2017, bude na jeho místě na Staroměstském náměstí MODLITEBNÍ SHROMÁŽDĚNÍ ZA JEHO OBNOVU. Prostor je zajištěn od 8 do 22 hodin. Žádáme Vás, abychom se sešli v 16 hodin přede mší svatou, která bude v 17 hodin, a případně ještě i po mši svaté. V této době bude na modlitebním shromáždění přítomen kněz. Děkujeme.

Ing. Mgr. Josef Pejřimovský, Ph.D.

Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, Brno opět pořádá kurzy, které zájemcům pomohou zorientovat se ve své společné plodnosti. Pravidelně nabízíme tyto tři typy kurzů: „Kurz STM PPR“, „Ne/plodné období po porodu“, „Neplodnost, příčiny, řešení“.

Účastníci „Kurzů STM PPR“ mají možnost správně se naučit orientovat se v cyklu ženy a tedy v plodnosti páru, žít v manželství v souladu se svou vírou, svědomím, nepoškozovat si zdraví antikoncepcí nebo praktikami asistované reprodukce. Na kurzy je možné se přihlásit **buď ve čtvrtek – od 2. 11., nebo o sobotách – od 4. 11. 2017.**

Informace o tom, jak je to s plodnými a neplodnými dny po porodu, jak se v nich dá zorientovat i v době, kdy ještě nenaskočily cykly, získají účastníci kurzu „**Ne/plodné období po porodu**“. Nejbližší termín je **pondělí 13. 11. 2017.** Pro ty, kterým se nedaří otěhotnět, je průběžně v pracovní dny i o vybraných sobotách nabízen kurz „**Neplodnost, příčiny, řešení**“.

Více informací, včetně přihlášek jsou na <https://www.cenap.cz/kurzy-reprodukčního-zdraví-ppr>. Těšíme se na Vás!

Tým Centra naděje a pomoci, Dr. Lázníčková

Malice svatokopecká pořádá na Svatém Kopečku u Olomouce v sobotu 11. listopadu 2017 od 17 hodin třetí ročník OSCLA SVÁTKU SVATÉHO MARTINA. Bohatý kulturní program, lampionový průvod, soutěže, svatomartinské občerstvení. Podrobnosti najdete na plakátku na obvyklých místech a na webových stránkách Malice svatokopecké www.malicesvatokopecka.cz. Srdečně zvou pořadatelé.

Obec Vranov nad Dyjí, Lesy České republiky a Myslivecký spolek Vranov srdečně zvou na **6. SVATOHUBERTSKOU MŠI SVATOU** konanou **v sobotu 4. listopadu 2017 v 11 hodin u kaple Panny Marie Ochranitelky Maria Schütz ve Vranově nad Dyjí.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. ŘÍJNA – 4. LISTOPADU 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 10.	PO 30. 10.	ÚT 31. 10.	ST 1. 11.	ČT 2. 11.	PÁ 3. 11.	SO 4. 11.									
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1573	1777	1785	2007	996	1113	1722	1941		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1573	1777	1582	1786	997	1114	1723	1941		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1574	1778	1786	2008	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	1786	2008	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1574	1778	1789	2011	1001	1118	1724	1942		
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	1569	1772	1575	1779	1789	2012	1584	1788	1724	1943		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1575	1779	1770	2012	1002	1119	1724	1943		
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	1569	1772	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1264	1402	1792	2014	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1576	1780	1792	2014	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	1792	2015	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1576	1780	1795	2017	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	1575	1780	1582	1787	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1584	1789	723	816
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	1575	1780	1575	1780	1583	1787	1584	1789	724	817
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1260	1398	1238	1374

PRO DĚTI



SETKÁNÍ S PASTÝŘÍ

Maria Grace Dateno FSP • Z angličtiny přeložila Magdaléna Šobáňová • Ilustrace Paul Cunningham

První díl ze série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V celkem 6 dílech budou tři děti žijící v současnosti zažívat velká dobrodružství pokaždé, když se dostanou do Ježíšovy doby. K tomu nedochází náhodně, ale pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase zpět a zkušenosti, které tam nasbírají, jim pomohou v realitě řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium. První díl propojuje svět sourozenců a jejich kamaráda s pastýří z Betléma, kteří jim přijdou na pomoc, když se poprvé dostanou do „jiných časů“.

Paulínky • Brož., 140x210 mm, 80 stran, 99 Kč

PRO ŽIVOT Z VÍRY

ZÁZRÁKY SE OPRAVDU DĚJÍ

Briege McKenna, OSC - Henry Libersat • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědná redaktorka Eva Mešková • Předmluva Francis A. Sullivan, SJ



Málokterá žena změnila život tolika kněží po celém světě jako irská sestra Briege McKenna. Zajímavé je, že v době, kdy se mnohé katolické ženy v USA domáhají práva na svěcení, sestra Briege se cítí povolána kněze ze všech sil podporovat. Už několik desetiletí cestuje po celém světě a slouží jim Božím slovem a modlitbou za uzdravení. Jaké uzdravení? Sestra Briege odevzdala celý svůj život Kristu a každý den se učí více ho znát a milovat. Jejím největším darem je právě schopnost zvát druhé k obrácení, probouzet v nich touhu po tom, aby i v jejich životě byl Ježíš na prvním místě. Bůh sám pak doprovází její svědectví znamením a zázraky, jak to dělal v dobách apoštolů. Sestra Briege dosvědčuje: „To Bůh dělá divy. Jsem přesvědčena, že nikdo nemůže dělat víc, než ukazovat na Ježíše, pomáhat ostatním objevovat ho ve vlastních srdcích a dovolit mu, aby je obdaroval.“ Tato kniha se může pro mnohé stát pramenem povzbuzení a nové naděje, že Pán je stejný včera, dnes i navěky.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 132x190 mm, 132 stran, 219 Kč

TEOLOGIE

PASSIO CHRISTI VE SPISECH SV. LVA VELIKÉHO

ThDr. Vlastimil Kročil, PhD.

Jako nejvhodnější téma pro vyjádření teologického myšlení, které se zcela zřetelně odráželo v pastýřské službě velikého kazatele svatého Lva Velikého, se jeví tajemství trpícího Ježíše Krista – tak představuje autor svou knihu. Svatý Lev Veliký byl nositelem velkého kazatelského charismatu, uměl své posluchače nejen zaujmout, ale i nadchnout k následování Krista. Je tak skutečným vzorem a inspirací pro kazatele hledající nové cesty, jak představit kristologickou nauku věřícím i nevěřícím v dnešním světě.

L. Marek • Druhé, přepracované a doplněné vydání • Brož., A5, 240 stran, 220 Kč



MODLITBY ZA ZEMŘELÉ

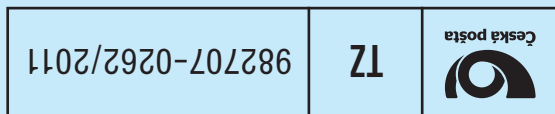
Modlitby a činnosti spojené s plnomocnými odpustky, korunka k Božimu milosrdenství, růženec za duše v očistci a litanie za zemřelá a za duše v očistci.

Sypták • Brož., křídový papír, A6, 40 stran, 48 Kč



Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz



Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1